Ρούμπιο: Επαναστατική ιστορική ομιλία του Μάρκο Ρούμπιο – Λαθρομενάστευση, βιομηχανία και άμυνα

futurewarfare.gr/2026/02/16/rubio-speech-munich-eu

admin

February 16, 2026

Δόγμα Αναστροφής Παρακμής της Δύσης

[Watch on YouTube]

Κεντρικό αφήγημα:

> "Decline was a choice, and it was a choice they refused to make."

> "We in America have no interest in being polite and orderly caretakers of the West's managed decline."

> "What we want is a reinvigorated alliance..."

Ερμηνεία ασφαλείας:

- Απόρριψη στρατηγικής διαχείρισης παρακμής.
- Απόρριψη αμυντικής προσαρμογής σε μετα-δυτική ισορροπία.
- Υιοθέτηση επιθετικής στρατηγικής ανασύνταξης ισχύος.

Η ρητορική δεν είναι διαχειριστική. Είναι αναθεωρητική υπέρ της Δύσης.

2️⃣ Στρατιωτική Ισχύς & Αυτοδύναμοι Σύμμαχοι

Κρίσιμες φράσεις:

> "We do not want our allies to be weak, because that makes us weaker."

> "We want allies who can defend themselves so that no adversary will ever be tempted to test our collective strength."

> "An alliance ready to defend our people, to safeguard our interests and to preserve the freedom of action that allows us to shape our own destiny."

Στρατηγική ανάγνωση:

- Πίεση για αυξημένες αμυντικές δαπάνες στην Ευρώπη.
- Μετάβαση από εξάρτηση σε συμμετρική κατανομή βαρών.
- Επαναφορά της έννοιας αποτροπής μέσω ισχύος.

Το μήνυμα είναι σαφές: η αδυναμία προκαλεί πρόκληση.

3️⃣ Βιομηχανική Κυριαρχία & Στρατηγική Αυτονομία

Καίρια σημεία:

> "An Alliance that does not allow its power to be outsourced, constrained, subordinated to systems beyond its control."

> "One that does not depend on others for the critical necessities of its national life."

Ανάλυση:

- Απο-εξάρτηση από εφοδιαστικές αλυσίδες εκτός Δύσης.
- Επαναβιομηχανοποίηση.
- Έλεγχος κρίσιμων τεχνολογιών και πρώτων υλών.
- Ανάκτηση βιομηχανικής βάσης άμυνας.

Αυτό συνιστά δόγμα γεωοικονομικής ασφάλειας.

4️⃣ Πολιτισμική Συνοχή & Μεταναστευτικό

Αν και δεν αναφέρεται ρητά η λέξη «μετανάστευση», το ιδεολογικό πλαίσιο είναι σαφές.

Σχετικές φράσεις:

> "We do not want our allies to be shackled by guilt and shame."

> "We want allies who are proud of their culture and of their heritage..."

> “One that does maintain the polite pretense that our way of life is just one among many...”

Ανάλυση:

- Απόρριψη πολιτικής αυτο-ενοχοποίησης της Δύσης.
- Έμφαση στην πολιτισμική αυτοπεποίθηση.
- Απόρριψη πολιτισμικού σχετικισμού.
- Έμμεση αναφορά σε έλεγχο συνόρων και εθνική συνοχή.

Το πλαίσιο συνδέεται με σκληρότερη γραμμή σε θέματα παράτυπης μετανάστευσης και ταυτότητας.

5️⃣ Απόρριψη Πολιτικής Φόβου

Καίρια αναφορά:

> “An alliance that is not paralyzed into action by fear. Fear of climate change, fear of war, fear technology.”

Ανάλυση:

- Κριτική σε κανονιστική υπερρύθμιση λόγω φόβου.
- Προτεραιότητα σε ισχύ και ανάπτυξη έναντι ρυθμιστικού περιορισμού.
- Στροφή σε επιθετική τεχνολογική και βιομηχανική πολιτική.

6️⃣ Κυριαρχία & Διεθνή Συστήματα

Καθοριστική φράση:

> “Not one that exists to operate a global welfare state and atone for the purported sins of past generations.”

Ανάλυση:

- Απόρριψη μετα-εθνικού παγκοσμιοποιημένου μοντέλου.
- Προτεραιότητα στην εθνική κυριαρχία.
- Μείωση εξάρτησης από υπερεθνικές δομές που περιορίζουν δράση.

7️⃣ Θεμελίωση Διατλαντικής Ταυτότητας

Τελική ιδεολογική βάση:

> “What we have inherited is something that is unique and distinctive and irreplaceable.”

> “This is the very foundation of the trans-Atlantic bond.”

Στρατηγικό συμπέρασμα:

Η ομιλία συγκροτεί:

- Δόγμα ανασύνταξης δυτικής ισχύος.
- Ατζέντα στρατιωτικής και βιομηχανικής ενίσχυσης.
- Έμφαση σε πολιτισμική συνοχή.
- Απόρριψη managed decline.
- Αναθεμελίωση διατλαντικής συμμαχίας με όρους ισχύος και κυριαρχίας.

Παρατηρήσεις του Marco Rubio στο MSC 2026 ▪ 14 Φεβρουαρίου 2026

Μια ιστορική συμμαχία που έσωσε τον Κόσμο

ΜΑΡΚΟ ΡΟΥΜΠΙΟ: Σας ευχαριστώ πολύ.
Συγκεντρωνόμαστε σήμερα εδώ ως μέλη μιας ιστορικής συμμαχίας, μιας συμμαχίας που έσωσε και άλλαξε τον κόσμο. Ξέρετε, όταν ξεκίνησε αυτή η διάσκεψη το 1963, ήταν σε ένα έθνος, στην πραγματικότητα ήταν σε μια ήπειρο, που ήταν διχασμένη ενάντια στον εαυτό της. Η γραμμή μεταξύ κομμουνισμού και ελευθερίας περνούσε μέσα από την καρδιά της Γερμανίας. Οι πρώτοι αγκαθωτοί φράχτες του Τείχους του Βερολίνου είχαν ανυψωθεί μόλις δύο χρόνια πριν. Και λίγους μήνες πριν από εκείνη την πρώτη διάσκεψη, πριν οι προκάτοχοί μας συναντηθούν για πρώτη φορά εδώ, εδώ στο Μόναχο, η Κρίση των Πυραύλων της Κούβας είχε φέρει τον κόσμο στο χείλος της πυρηνικής καταστροφής.

Ακόμα και όταν ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν ακόμα φρέσκος στη μνήμη Αμερικανών και Ευρωπαίων, βρεθήκαμε να κοιτάμε μπροστά σε μια νέα παγκόσμια καταστροφή, μια καταστροφή που θα μπορούσε να οδηγήσει σε ένα νέο είδος καταστροφής, πιο αποκαλυπτική και οριστική από οτιδήποτε άλλο στην ιστορία της ανθρωπότητας. Την εποχή αυτής της πρώτης συγκέντρωσης, ο σοβιετικός κομμουνισμός βρισκόταν σε εξέλιξη. Χιλιάδες χρόνια δυτικού πολιτισμού κρέμονταν από μια κλωστή. Εκείνη την εποχή, η νίκη δεν ήταν καθόλου βέβαιη.

Αλλά μας ώθησε ένας κοινός σκοπός. Ήμασταν ενωμένοι, όχι μόνο από αυτό που πολεμούσαμε. Ήμασταν ενωμένοι από αυτό για το οποίο πολεμούσαμε. Και μαζί, η Ευρώπη και η Αμερική επικράτησαν. Και μια ήπειρος ανοικοδομήθηκε. Ο λαός μας ευημερούσε. Με τον καιρό, το ανατολικό και το δυτικό μπλοκ επανενώθηκαν. Ένας πολιτισμός ολοκληρώθηκε για άλλη μια

φορά. Αυτό το διαβόητο τείχος που είχε χωρίσει αυτό το έθνος στα δύο κατέρρευσε, και μαζί του μια κακή αυτοκρατορία. Και η Ανατολή και η Δύση έγιναν ξανά ένα.

Η επικίνδυνη αυταπάτη του «τέλους του Ιστορίας"

Αλλά η ευφορία αυτού του θριάμβου μας οδήγησε σε μια επικίνδυνη αυταπάτη. Ότι είχαμε εισέλθει, παραθέτω, «στο τέλος της ιστορίας». Ότι κάθε έθνος θα ήταν πλέον μια φιλελεύθερη δημοκρατία. Ότι οι δεσμοί που σχηματίζονται από το εμπόριο και μόνο από το εμπόριο θα αντικαθιστούσαν πλέον την εθνική υπόσταση. Ότι η βασισμένη σε κανόνες παγκόσμια τάξη, ένας υπερβολικά χρησιμοποιούμενος όρος, θα αντικαθιστούσε πλέον το εθνικό συμφέρον. Και ότι θα ζούσαμε πλέον σε έναν κόσμο χωρίς σύνορα όπου όλοι θα γίνονταν πολίτες του κόσμου.

Αυτή ήταν μια ανόητη ιδέα που αγνόησε τόσο την ανθρώπινη φύση όσο και τα μαθήματα 5.000 και πλέον ετών καταγεγραμμένης ανθρώπινης ιστορίας. Και μας έχει κοστίσει ακριβά.

Το Κόστος των Λαθών μας

Μέσα σε αυτή την αυταπάτη, ασπαστήκαμε ένα δογματικό όραμα ελεύθερου και απεριόριστου εμπορίου, ακόμη και όταν ορισμένα έθνη προστάτευαν τις οικονομίες τους και επιδοτούσαν τις εταιρείες τους, για να υπονομεύσουν συστηματικά τις δικές μας, κλείνοντας τα εργοστάσιά μας, με αποτέλεσμα μεγάλα τμήματα των κοινωνιών μας να αποβιομηχανοποιηθούν, να μεταφερθούν εκατομμύρια θέσεις εργασίας της εργατικής και της μεσαίας τάξης στο εξωτερικό και να παραδοθεί ο έλεγχος των κρίσιμων αλυσίδων εφοδιασμού μας τόσο σε αντιπάλους όσο και σε αντιπάλους.

Αναθέσαμε ολοένα και περισσότερο την κυριαρχία μας σε διεθνείς θεσμούς, ενώ πολλά έθνη επένδυσαν σε τεράστια κράτη πρόνοιας με κόστος τη διατήρηση της ικανότητας υπεράσπισης. Αυτό, ακόμη και όταν άλλες χώρες έχουν επενδύσει στην ταχύτερη στρατιωτική ανάπτυξη σε όλη την ανθρώπινη ιστορία και δεν έχουν διστάσει να χρησιμοποιήσουν σκληρή ισχύ για να επιδιώξουν τα δικά τους συμφέροντα.

Για να κατευνάσουμε μια κλιματική λατρεία, έχουμε επιβάλει στους εαυτούς μας ενεργειακές πολιτικές που φτωχοποιούν τον λαό μας, ακόμη και όταν οι ανταγωνιστές μας εκμεταλλεύονται το πετρέλαιο, τον άνθρακα, το φυσικό αέριο και οτιδήποτε άλλο, όχι μόνο για να τροφοδοτήσουν τις οικονομίες τους, αλλά και για να το χρησιμοποιήσουν ως μοχλό πίεσης εναντίον των δικών μας. Και στην επιδίωξη ενός κόσμου χωρίς σύνορα, ανοίξαμε τις πόρτες μας σε ένα πρωτοφανές κύμα μαζικής μετανάστευσης που απειλεί τη συνοχή των κοινωνιών μας, τη συνέχεια του πολιτισμού μας και το μέλλον του λαού μας.

Ένα Όραμα Ανανέωσης και Αποκατάστασης

Κάναμε αυτά τα λάθη μαζί και τώρα μαζί οφείλουμε στον λαό μας να αντιμετωπίσουμε αυτά τα γεγονότα και να προχωρήσουμε προς την ανοικοδόμηση. Υπό τον Πρόεδρο Τραμπ, οι Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής θα αναλάβουν για άλλη μια φορά το έργο της ανανέωσης και της αποκατάστασης, καθοδηγούμενες από ένα όραμα για ένα μέλλον τόσο περήφανο, τόσο κυρίαρχο και τόσο ζωτικό όσο το παρελθόν του πολιτισμού μας. Και ενώ είμαστε προετοιμασμένοι, εάν χρειαστεί, να το κάνουμε αυτό μόνοι μας, είναι η προτίμησή μας και η ελπίδα μας να το κάνουμε αυτό μαζί με εσάς, τους φίλους μας εδώ στην Ευρώπη. Ηνωμένες Πολιτείες και Ευρώπη, ανήκουμε μαζί.

Η Αμερική ιδρύθηκε πριν από 250 χρόνια, αλλά οι ρίζες της ξεκίνησαν εδώ, σε αυτήν την ήπειρο, πολύ νωρίτερα. Οι άνδρες που εγκαταστάθηκαν και έχτισαν το έθνος της γέννησής μου έφτασαν στις ακτές μας κουβαλώντας τις μνήμες, τις παραδόσεις και τη χριστιανική πίστη των προγόνων τους ως ιερή κληρονομιά, έναν άρρηκτο κρίκο μεταξύ του παλιού και του νέου κόσμου.

Είμαστε μέρος ενός πολιτισμού, του Δυτικού πολιτισμού. Μας συνδέουν οι βαθύτεροι δεσμοί που θα μπορούσαν να μοιραστούν τα έθνη, σφυρηλατημένοι από αιώνες κοινής ιστορίας, χριστιανικής πίστης, πολιτισμού, κληρονομιάς, γλώσσας, καταγωγής και των θυσιών που έκαναν μαζί οι πρόγονοί μας για τον κοινό πολιτισμό στον οποίο έχουμε πέσει κληρονόμοι.

Κάλεσμα για Σοβαρότητα και Αμοιβαιότητα

Και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο εμείς οι Αμερικανοί μπορεί μερικές φορές να φαινόμαστε λίγο άμεσοι και επείγοντες στις συμβουλές μας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Πρόεδρος Τραμπ απαιτεί σοβαρότητα και αμοιβαιότητα από τους φίλους μας εδώ στην Ευρώπη. Ο λόγος, φίλοι μου, είναι επειδή νοιαζόμαστε βαθιά. Νοιαζόμαστε βαθιά για το μέλλον σας και το δικό μας.

Και αν κατά καιρούς διαφωνούμε, οι διαφωνίες μας προέρχονται από το βαθύ μας αίσθημα ανησυχίας για μια Ευρώπη με την οποία είμαστε συνδεδεμένοι, όχι μόνο οικονομικά, όχι μόνο στρατιωτικά.

Είμαστε συνδεδεμένοι πνευματικά και είμαστε συνδεδεμένοι πολιτισμικά. Θέλουμε η Ευρώπη να είναι ισχυρή. Πιστεύουμε ότι η Ευρώπη πρέπει να επιβιώσει.

Επειδή οι δύο μεγάλοι πόλεμοι του περασμένου αιώνα χρησιμεύουν για εμάς ως διαρκής υπενθύμιση της ιστορίας ότι τελικά το πεπρωμένο μας είναι, και θα είναι πάντα, συνυφασμένο με το δικό σας. Επειδή γνωρίζουμε ότι η μοίρα της Ευρώπης δεν θα είναι ποτέ άσχετη με τη δική μας.

Τι υπερασπιζόμαστε;

Η εθνική ασφάλεια, την οποία αφορά σε μεγάλο βαθμό αυτό το συνέδριο, δεν είναι απλώς μια σειρά από τεχνικά ερωτήματα. Το πόσα ξοδεύουμε για την άμυνα ή πού, πώς την αναπτύσσουμε, αυτά είναι σημαντικά

ερωτήματα. Είναι. Αλλά δεν είναι το θεμελιώδες.

Το θεμελιώδες ερώτημα στο οποίο πρέπει να απαντήσουμε εξαρχής είναι τι ακριβώς υπερασπιζόμαστε; Επειδή οι στρατοί δεν πολεμούν για αφηρημένες έννοιες. Οι στρατοί πολεμούν για έναν λαό. Οι στρατοί πολεμούν για ένα έθνος. Οι στρατοί πολεμούν για έναν τρόπο ζωής.

Και αυτό ακριβώς υπερασπιζόμαστε. Έναν σπουδαίο πολιτισμό που έχει κάθε λόγο να είναι περήφανος για την ιστορία του, σίγουρος για το μέλλον του και στοχεύει να είναι πάντα κύριος του οικονομικού και πολιτικού του πεπρωμένου.

Η Κληρονομιά και η Υπόσχεση της Ευρώπης

Ήταν εδώ, στην Ευρώπη, όπου γεννήθηκαν οι ιδέες που φύτεψαν τους σπόρους της ελευθερίας που άλλαξαν τον κόσμο. Ήταν εδώ, στην Ευρώπη, όπου γεννήθηκε ο κόσμος, που έδωσε στον κόσμο το κράτος δικαίου, τα πανεπιστήμια και την επιστημονική επανάσταση.

Ήταν αυτή η ήπειρος που γέννησε την ιδιοφυΐα του Μότσαρτ και του Μπετόβεν, του Δάντη και του Σαίξπηρ, του Μιχαήλ Άγγελου και του Ντα Βίντσι, των Beatles και των Rolling Stones. Και αυτό είναι το μέρος όπου οι θολωτές οροφές της Καπέλας Σιξτίνα και οι πανύψηλοι πυργίσκοι του μεγάλου καθεδρικού ναού στην Κολωνία, μαρτυρούν όχι μόνο το μεγαλείο του παρελθόντος μας ή την πίστη στον Θεό που ενέπνευσε αυτά τα θαύματα. Προαναγγέλλουν τα θαύματα που μας περιμένουν στο μέλλον μας.

Αλλά μόνο αν δεν μετανιώσουμε για την κληρονομιά μας και είμαστε

περήφανοι για αυτήν την κοινή κληρονομιά, μπορούμε μαζί να ξεκινήσουμε το έργο του οραματισμού και της διαμόρφωσης του οικονομικού και πολιτικού μας μέλλοντος.

Αντιστροφή Καταστροφικών Πολιτικών Επιλογών

Η αποβιομηχάνιση δεν ήταν αναπόφευκτη. Ήταν μια συνειδητή πολιτική επιλογή, ένα οικονομικό εγχείρημα δεκαετιών που αποστέρησε τα έθνη μας από τον πλούτο τους, την παραγωγική τους ικανότητα και την ανεξαρτησία τους.

Και η απώλεια της κυριαρχίας στην αλυσίδα εφοδιασμού μας δεν ήταν συνάρτηση ενός ευημερούντος και υγιούς συστήματος παγκόσμιου εμπορίου. Ήταν ανόητη. Ήταν ένας ανόητος αλλά εκούσιος μετασχηματισμός της οικονομίας μας που μας άφησε εξαρτημένους από άλλους για τις ανάγκες μας και επικίνδυνα ευάλωτους σε κρίσεις.

Η μαζική μετανάστευση δεν είναι, δεν ήταν, είναι μια περιθωριακή ανησυχία μικρής σημασίας. Ήταν και συνεχίζει να είναι μια κρίση που μεταμορφώνει και αποσταθεροποιεί κοινωνίες σε όλη τη Δύση.

Μαζί μπορούμε να επαναβιομηχανοποιήσουμε τις οικονομίες μας και να ανοικοδομήσουμε την ικανότητά μας να υπερασπιζόμαστε τους λαούς μας. Αλλά το έργο αυτής της νέας συμμαχίας δεν θα πρέπει να επικεντρώνεται μόνο στη στρατιωτική συνεργασία και στην ανάκτηση των βιομηχανιών του παρελθόντος. Θα πρέπει επίσης να επικεντρωθεί στην κοινή προώθηση των αμοιβαίων συμφερόντων μας και των νέων συνόρων, απελευθερώνοντας την εφευρετικότητά μας, τη δημιουργικότητά μας και το δυναμικό πνεύμα για την οικοδόμηση ενός νέου δυτικού αιώνα.

Εμπορικά διαστημικά ταξίδια και πρωτοποριακή τεχνητή νοημοσύνη, βιομηχανικός αυτοματισμός και ευέλικτη κατασκευή, δημιουργώντας μια δυτική αλυσίδα εφοδιασμού για κρίσιμα ορυκτά που δεν είναι ευάλωτα σε εκβιασμούς από άλλες δυνάμεις, και μια ενωμένη προσπάθεια ανταγωνισμού για μερίδιο αγοράς στις οικονομίες του παγκόσμιου Νότου. Μαζί μπορούμε όχι μόνο να ανακτήσουμε τον έλεγχο των δικών μας βιομηχανιών και αλυσίδων εφοδιασμού, μπορούμε να ευημερήσουμε στους τομείς που θα καθορίσουν τον 21ο αιώνα.

Έλεγχος Συνόρων και Εθνική Κυριαρχία

Αλλά πρέπει επίσης να αποκτήσουμε τον έλεγχο των εθνικών μας συνόρων. Ο έλεγχος του ποιος και πόσα άτομα εισέρχονται στις χώρες μας δεν αποτελεί έκφραση ξενοφοβίας, δεν είναι μίσος, είναι μια <u>θεμελιώδης πράξη εθνικής κυριαρχίας.</u> Και η αποτυχία να το κάνουμε αυτό δεν είναι απλώς μια παραίτηση από ένα από τα πιο βασικά μας καθήκοντα που οφείλουμε στον λαό μας. <u>Είναι μια επείγουσα απειλή για τον ιστό των κοινωνιών μας και την επιβίωση του ίδιου του πολιτισμού μας.</u>

Μεταρρύθμιση της Παγκόσμιας Τάξης

Και τέλος, δεν μπορούμε πλέον να θέτουμε την λεγόμενη παγκόσμια τάξη πάνω από τα ζωτικά συμφέροντα του λαού μας και των εθνών μας. Δεν χρειάζεται να εγκαταλείψουμε το σύστημα διεθνούς συνεργασίας που δημιουργήσαμε και δεν χρειάζεται να διαλύσουμε τους παγκόσμιους θεσμούς της παλιάς τάξης που χτίσαμε μαζί. Αλλά αυτοί πρέπει να μεταρρυθμιστούν. Αυτοί πρέπει να ξαναχτιστούν.

Για παράδειγμα, τα Ηνωμένα Έθνη εξακολουθούν να έχουν τεράστιες δυνατότητες να αποτελέσουν ένα εργαλείο για το καλό στον κόσμο, αλλά δεν μπορούμε να αγνοήσουμε ότι σήμερα στα πιο πιεστικά ζητήματα που έχουμε ενώπιόν μας, δεν έχουν απαντήσεις και δεν έχουν παίξει ουσιαστικά κανένα ρόλο. Δεν μπόρεσαν να λύσουν τον πόλεμο στη Γάζα, αντίθετα, η αμερικανική ηγεσία ήταν αυτή που απελευθέρωσε αιχμαλώτους από βαρβάρους και έφερε μια εύθραυστη εκεχειρία. Δεν έλυσαν τον πόλεμο στην Ουκρανία. Χρειάστηκε η αμερικανική ηγεσία σε συνεργασία με πολλές από τις χώρες που βρίσκονται εδώ σήμερα, απλώς για να φέρουν τις δύο πλευρές στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων αναζητώντας μια ακόμη άπιαστη ειρήνη. Ήταν ανίσχυρο να περιορίσει το πυρηνικό πρόγραμμα των ριζοσπαστικών σιιτών κληρικών στην Τεχεράνη. Αυτό απαιτούσε 14 βόμβες που έπεσαν με ακρίβεια από αμερικανικά βομβαρδιστικά B-2. Και δεν μπόρεσαν να αντιμετωπίσουν την απειλή για την ασφάλειά μας από έναν ναρκο-τρομοκράτη δικτάτορα στη Βενεζουέλα. Αντ' αυτού, χρειάστηκαν αμερικανικές ειδικές δυνάμεις για να οδηγήσουν αυτόν τον φυγά ενώπιον της δικαιοσύνης.

Σε έναν τέλειο κόσμο, όλα αυτά τα προβλήματα και ακόμη περισσότερα θα λύνονταν από διπλωμάτες και έντονα διατυπωμένα ψηφίσματα, αλλά δεν ζούμε σε έναν τέλειο κόσμο και δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να επιτρέπουμε σε όσους απειλούν απροκάλυπτα και ανοιχτά τους πολίτες

μας και θέτουν σε κίνδυνο την παγκόσμια σταθερότητά μας να προστατεύονται πίσω από αφαιρέσεις του διεθνούς δικαίου τις οποίες οι ίδιοι παραβιάζουν συστηματικά.

Περπατώντας μαζί σε ένα κοινό μονοπάτι

Αυτή είναι η πορεία που έχει ξεκινήσει ο Πρόεδρος Τραμπ και οι ΗΠΑ. Είναι η πορεία που σας ζητάμε εδώ στην Ευρώπη να ακολουθήσετε μαζί μας. Είναι ένα μονοπάτι που έχουμε περπατήσει μαζί στο παρελθόν και ελπίζουμε να το ξαναπεράσουμε.

Για πέντε αιώνες πριν από το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, η Δύση επεκτεινόταν. Οι ιεραπόστολοί της, οι προσκυνητές της, οι στρατιώτες της, οι εξερευνητές της, ξεχύνονταν από τις ακτές της για να διασχίσουν ωκεανούς, να εποικίσουν νέες ηπείρους, να χτίσουν τεράστιες αυτοκρατορίες που εκτείνονταν σε όλο τον κόσμο. Αλλά το 1945, για πρώτη φορά από την εποχή του Κολόμβου, συρρικνωνόταν. Η Ευρώπη ήταν σε ερείπια. Η μισή της ζούσε πίσω από ένα σιδηρούν παραπέτασμα και η υπόλοιπη φαινόταν ότι σύντομα θα ακολουθούσε. Οι μεγάλες δυτικές αυτοκρατορίες είχαν εισέλθει σε μια οριστική παρακμή, η οποία επιταχύνθηκε από άθεες κομμουνιστικές επαναστάσεις και από αντιαποικιακές εξεγέρσεις που θα μεταμόρφωναν τον κόσμο και θα κάλυπταν τεράστιες εκτάσεις του χάρτη τα επόμενα χρόνια.

Σε αυτό το πλαίσιο, τότε όπως και τώρα, πολλοί κατέληξαν να πιστέψουν ότι η εποχή της κυριαρχίας της Δύσης είχε φτάσει στο τέλος της και ότι το μέλλον μας ήταν καταδικασμένο να είναι μια αμυδρή και αδύναμη ηχώ του παρελθόντος μας. Αλλά μαζί, οι προκάτοχοί μας αναγνώρισαν ότι η παρακμή ήταν μια επιλογή και ήταν μια επιλογή που αρνήθηκαν να κάνουν. Αυτό κάναμε μαζί κάποτε και αυτό θέλουν να κάνουν ξανά ο Πρόεδρος Τραμπ και οι ΗΠΑ τώρα, μαζί με εσάς. Και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν θέλουμε οι σύμμαχοί μας να είναι αδύναμοι. Επειδή αυτό μας κάνει πιο

αδύναμους.

Θέλουμε συμμάχους που μπορούν να υπερασπιστούν τον εαυτό τους, ώστε κανένας αντίπαλος να μην μπει ποτέ στον πειρασμό να δοκιμάσει τη συλλογική μας δύναμη. Γι' αυτό δεν θέλουμε οι σύμμαχοί μας να είναι αλυσοδεμένοι από ενοχές και ντροπή. Θέλουμε συμμάχους που είναι περήφανοι για τον πολιτισμό και την κληρονομιά τους, που καταλαβαίνουν ότι είμαστε κληρονόμοι του ίδιου μεγάλου και ευγενούς πολιτισμού και που, μαζί με εμάς, είναι πρόθυμοι και ικανοί να τον υπερασπιστούν.

Και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν θέλουμε οι σύμμαχοι να δικαιολογούν το διαλυμένο status quo, αντί να υπολογίζουν σε ό,τι είναι απαραίτητο για να το διορθώσουν. Διότι εμείς στην Αμερική δεν έχουμε κανένα συμφέρον να είμαστε ευγενικοί και εύτακτοι φροντιστές της διαχειριζόμενης παρακμής της Δύσης. Δεν επιδιώκουμε να χωρίσουμε, αλλά να αναζωογονήσουμε μια παλιά φιλία και να ανανεώσουμε τον μεγαλύτερο πολιτισμό στην ανθρώπινη ιστορία.

Αυτό που θέλουμε είναι μια αναζωογονημένη συμμαχία που να αναγνωρίζει ότι αυτό που έχει πλήξει τις κοινωνίες μας δεν είναι απλώς ένα σύνολο κακών πολιτικών, αλλά μια δυσφορία απελπισίας και εφησυχασμού. Μια συμμαχία που θέλουμε είναι μια συμμαχία που δεν παραλύεται στην αδράνεια από τον φόβο. Φόβος για την κλιματική αλλαγή, φόβος για τον πόλεμο, φόβος για την τεχνολογία. Αντίθετα, θέλουμε μια συμμαχία που τρέχει με τόλμη στο μέλλον. Και ο μόνος φόβος που έχουμε είναι ο φόβος της ντροπής που δεν θα αφήσουμε τα έθνη μας πιο περήφανα, πιο δυνατά και πιο πλούσια για τα παιδιά μας.

Μια συμμαχία έτοιμη να υπερασπιστεί τον λαό μας, να διαφυλάξει τα συμφέροντά μας και να διατηρήσει την ελευθερία δράσης που μας

επιτρέπει να διαμορφώνουμε το δικό μας πεπρωμένο, όχι μια συμμαχία που υπάρχει για να λειτουργεί ένα παγκόσμιο κράτος πρόνοιας και να εξιλεώνεται για τις υποτιθέμενες αμαρτίες των προηγούμενων γενεών. Μια συμμαχία που δεν επιτρέπει την εξωτερική ανάθεση, τον περιορισμό ή την υποταγή της εξουσίας της σε συστήματα πέρα από τον έλεγχό της. Μια συμμαχία που δεν εξαρτάται από άλλους για τις κρίσιμες ανάγκες της εθνικής της ζωής. Και μια συμμαχία που δεν διατηρεί την ευγενική προσποίηση ότι ο τρόπος ζωής μας είναι απλώς ένας ανάμεσα σε πολλούς, και που ζητά άδεια πριν ενεργήσει.

Και πάνω απ' όλα, μια συμμαχία που βασίζεται στην αναγνώριση ότι εμείς, η Δύση, έχουμε κληρονομήσει μαζί, ότι αυτό που έχουμε κληρονομήσει μαζί είναι κάτι μοναδικό, ξεχωριστό και αναντικατάστατο. Γιατί αυτό, άλλωστε, είναι το ίδιο το θεμέλιο του διατλαντικού δεσμού.

Ενεργώντας από κοινού με αυτόν τον τρόπο, δεν θα βοηθήσουμε μόνο στην ανάκτηση μιας λογικής εξωτερικής πολιτικής. Θα μας αποκαταστήσει μια καθαρή αίσθηση του εαυτού μας. Θα αποκαταστήσει μια θέση στον κόσμο. Και με αυτόν τον τρόπο, θα επιπλήξουμε και θα αποτρέψουμε τις δυνάμεις της πολιτισμικής διαγραφής που σήμερα απειλούν τόσο την Αμερική όσο και την Ευρώπη.

Ευρωπαϊκή Κληρονομιά της Αμερικής

Σε μια εποχή, λοιπόν, πρωτοσέλιδων, που προαναγγέλλει το τέλος της διατλαντικής εποχής, ας γίνει γνωστό και σαφές σε όλους ότι αυτός δεν είναι ούτε ο στόχος μας ούτε η επιθυμία μας. Γιατί για εμάς τους Αμερικανούς, το σπίτι μας μπορεί να βρίσκεται στο Δυτικό Ημισφαίριο, αλλά θα είμαστε πάντα παιδιά της Ευρώπης.

Η ιστορία μας ξεκίνησε με έναν Ιταλό εξερευνητή, του οποίου η περιπέτεια στο μεγάλο άγνωστο για να ανακαλύψει έναν νέο κόσμο έφερε τον Χριστιανισμό στην Αμερική και έγινε ο θρύλος που καθόρισε τη φαντασία του πρωτοπόρου έθνους μας. Οι πρώτες μας αποικίες χτίστηκαν από Άγγλους αποίκους, στους οποίους οφείλουμε όχι μόνο τη γλώσσα που μιλάμε, αλλά ολόκληρο το πολιτικό και νομικό μας σύστημα.

Τα σύνορά μας διαμορφώθηκαν από τους Σκωτσέζους-Ιρλανδούς, αυτή την περήφανη, σκληραγωγημένη οικογένεια από τους λόφους του Όλστερ που μας χάρισε τον Ντέιβι Κρόκετ, τον Μαρκ Τουέιν, τον Τέντι Ρούσβελτ και τον Νιλ Άρμστρονγκ. Η μεγάλη μας καρδιά στη Μεσοδυτική περιοχή χτίστηκε από Γερμανούς αγρότες και τεχνίτες που μετέτρεψαν τις άδειες πεδιάδες σε μια παγκόσμια γεωργική δύναμη. Και, παρεμπιπτόντως, αναβάθμισαν δραματικά την ποιότητα της αμερικανικής μπύρας.

Η επέκτασή μας στην ενδοχώρα ακολούθησε τα βήματα Γάλλων εμπόρων γούνας και εξερευνητών, των οποίων τα ονόματα, παρεμπιπτόντως, εξακολουθούν να κοσμούν τις πινακίδες των δρόμων και τα ονόματα των πόλεων σε όλη την κοιλάδα του Μισισιπή. Τα άλογά μας, τα ράντσα μας, τα ροντέο μας, ολόκληρος ο ρομαντισμός του αρχέτυπου του καουμπόη που έγινε συνώνυμος με την αμερικανική Δύση. Αυτά γεννήθηκαν στην Ισπανία, και η μεγαλύτερη και πιο εμβληματική πόλη μας ονομαζόταν Νέο Άμστερνταμ πριν ονομαστεί Νέα Υόρκη.

Και γνωρίζετε ότι τη χρονιά που ιδρύθηκε η χώρα μου, ο Λορέντζο και η Καταλίνα Τζιρόλντι ζούσαν στο Καζάλ Μονφεράτο στο βασίλειο του Πιεμόντε στη Σαρδηνία, και ο Χοσέ και η Μανουέλα Ρέινα ζούσαν στη Σεβίλλη της Ισπανίας. Δεν ξέρω τι γνώριζαν, αν γνώριζαν κάτι, για τις 13 αποικίες που είχαν κερδίσει την ανεξαρτησία τους από τη Βρετανική Αυτοκρατορία, αλλά να τι είμαι σίγουρος. Δεν θα μπορούσαν ποτέ να φανταστούν ότι 250 χρόνια αργότερα, ένας από τους άμεσους απογόνους τους θα επέστρεφε σήμερα εδώ σε αυτήν την ήπειρο ως ο επικεφαλής διπλωμάτης αυτού του νεοσύστατου έθνους.

Κι όμως, να 'μαι εδώ, που η δική μου ιστορία μου υπενθυμίζει ότι τόσο οι ιστορίες μας όσο και οι μοίρες μας θα είναι πάντα συνδεδεμένες. Μαζί ξαναχτίσαμε μια κατεστραμμένη ήπειρο μετά από δύο καταστροφικούς παγκόσμιους πολέμους. Όταν βρεθήκαμε ξανά χωρισμένοι από το Σιδηρούν Παραπέτασμα, η Ελεύθερη Δύση έδωσε τα χέρια με τους θαρραλέους αντιφρονούντες που αγωνίζονταν ενάντια στην τυραννία στην Ανατολή για να νικήσουμε τον Σοβιετικό Κομμουνισμό. Πολεμήσαμε ο ένας εναντίον του άλλου, μετά συμφιλιωθήκαμε, μετά πολεμήσαμε και μετά συμφιλιωθήκαμε ξανά. Και έχουμε ματώσει και πεθάνει δίπλα-δίπλα σε πεδία μαχών από το Κχεπιόνγκ μέχρι το Κανταχάρ.

Και βρίσκομαι εδώ σήμερα για να ξεκαθαρίσω ότι η Αμερική χαράζει την πορεία για έναν νέο αιώνα ευημερίας και ότι για άλλη μια φορά θέλουμε να το κάνουμε μαζί με εσάς, τους αγαπημένους μας συμμάχους και τους παλαιότερους φίλους μας. Θέλουμε να το κάνουμε μαζί με εσάς, με μια Ευρώπη που είναι περήφανη για την κληρονομιά και την ιστορία της, με μια Ευρώπη που έχει το πνεύμα της δημιουργίας και της ελευθερίας που έστειλε πλοία σε αχαρτογράφητες θάλασσες και γέννησε τον πολιτισμό μας, με μια Ευρώπη που έχει τα μέσα να αμυνθεί και τη θέληση να επιβιώσει.

Θα πρέπει να είμαστε περήφανοι για όσα πετύχαμε μαζί τον τελευταίο

αιώνα, αλλά τώρα πρέπει να αντιμετωπίσουμε και να αγκαλιάσουμε τις ευκαιρίες ενός νέου. Επειδή το χθες τελείωσε, το μέλλον είναι αναπόφευκτο και το κοινό μας πεπρωμένο μας περιμένει. Σας ευχαριστώ.

Έναρξη συνεδρίας ερωτήσεων και απαντήσεων

ΣΥΝΕΝΤΕΥΚΤΗΣ: Κύριε Υπουργέ, δεν είμαι σίγουρος ότι ακούσατε τον αναστεναγμό ανακούφισης σε αυτή την αίθουσα όταν ακούγαμε αυτό που θα ερμήνευα ως μήνυμα καθησύχασης, συνεργασίας. Μιλήσατε για αλληλένδετες σχέσεις μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και της Ευρώπης. Μου θυμίζει δηλώσεις που έκαναν πριν από δεκαετίες οι προκάτοχοί σας όταν η συζήτηση ήταν, είναι στην πραγματικότητα η Αμερική μια ευρωπαϊκή δύναμη; Είναι η Αμερική μια δύναμη στην Ευρώπη;

Σας ευχαριστώ που προσφέρετε αυτό το μήνυμα καθησυχασμού σχετικά με τη συνεργασία μας. Δεν είναι στην πραγματικότητα η πρώτη φορά που ο Μάρκο Ρούμπιο βρίσκεται εδώ στη Διάσκεψη Ασφαλείας του Μονάχου. Έχει βρεθεί εδώ και στο παρελθόν μερικές φορές, αλλά είναι η πρώτη φορά που βρίσκεται και είναι ο ομιλητής ως Υπουργός Εξωτερικών. Σας ευχαριστώ και πάλι.

Έχουμε μόνο μερικά λεπτά τώρα για μερικές ερωτήσεις, και αν μου επιτρέπετε, συγκεντρώσαμε ερωτήσεις από το κοινό. Ένα από τα βασικά ζητήματα εδώ χθες, σήμερα, φυσικά, εξακολουθεί να είναι το ζήτημα του πώς θα αντιμετωπιστεί ο πόλεμος στην Ουκρανία. Πολλοί από εμάς στις συζητήσεις της τελευταίας ημέρας, των τελευταίων 24 ωρών, εκφράσαμε την εντύπωσή μας ότι οι Ρώσοι, ας το θέσω καθομιλουμένα, παίζουν με τον χρόνο. Δεν ενδιαφέρονται πραγματικά για μια ουσιαστική διευθέτηση. Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι είναι διατεθειμένοι να συμβιβαστούν σε οποιονδήποτε από τους μαξιμαλιστικούς τους στόχους. Προσφέρετέ μας, αν μπορείτε, την εκτίμησή σας για το πού βρισκόμαστε και πού πιστεύετε ότι μπορούμε να φτάσουμε.

Αξιολόγηση των διαπραγματεύσεων Ουκρανίας-Ρωσίας

ΜΑΡΚΟ ΡΟΥΜΠΙΟ: Λοιπόν, νομίζω ότι σε αυτό το σημείο βρισκόμαστε ότι τα ζητήματα που πρέπει να λυθούν είναι τα καλά νέα. Τα καλά νέα είναι ότι τα ζητήματα που πρέπει να αντιμετωπιστούν για να τερματιστεί αυτός ο πόλεμος έχουν περιοριστεί. Αυτά είναι τα καλά νέα. Τα κακά νέα είναι ότι έχουν περιοριστεί στα πιο δύσκολα ερωτήματα που πρέπει να απαντηθούν και απομένει να γίνει δουλειά σε αυτό το μέτωπο.

Ακούω ότι το επιχείρημά σας σχετικά με την απάντηση είναι ότι δεν γνωρίζουμε. Δεν γνωρίζουμε αν οι Ρώσοι είναι σοβαροί σχετικά με τον τερματισμό του πολέμου. Λένε ότι είναι, και υπό ποιους όρους είναι πρόθυμοι να το κάνουν, και αν μπορούμε να βρούμε όρους που να είναι αποδεκτοί από την Ουκρανία με τους οποίους η Ρωσία θα συμφωνεί πάντα, αλλά θα συνεχίσουμε να το δοκιμάζουμε.

Εν τω μεταξύ, όλα τα άλλα συνεχίζουν να συμβαίνουν. Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν επιβάλει πρόσθετες κυρώσεις στο ρωσικό πετρέλαιο. Στις συνομιλίες μας με την Ινδία, έχουμε λάβει τη δέσμευσή τους να σταματήσουν να αγοράζουν επιπλέον ρωσικό πετρέλαιο. Η Ευρώπη έχει κάνει τη σειρά των βημάτων της για να προχωρήσει. Το Πρόγραμμα Pearl συνεχίζεται, στο οποίο πωλούνται αμερικανικά όπλα για την ουκρανική πολεμική προσπάθεια. Έτσι, όλα αυτά συνεχίζονται. Τίποτα δεν έχει σταματήσει εν τω μεταξύ, οπότε δεν υπάρχει λόγος να αγοράζουμε χρόνο από αυτή την άποψη.

Αυτό που δεν μπορούμε να απαντήσουμε, αλλά θα συνεχίσουμε να δοκιμάζουμε, είναι αν υπάρχει ένα αποτέλεσμα με το οποίο η Ουκρανία μπορεί να συμβιβαστεί και το οποίο η Ρωσία θα αποδεχτεί. Και θα έλεγα ότι μέχρι στιγμής ήταν άπιαστο. Έχουμε σημειώσει πρόοδο με την έννοια ότι για πρώτη φορά, νομίζω, εδώ και χρόνια, τουλάχιστον σε τεχνικό επίπεδο, συναντήθηκαν στρατιωτικοί αξιωματούχοι και από τις δύο πλευρές την

περασμένη εβδομάδα και θα υπάρξουν ξανά συναντήσεις την Τρίτη, αν και μπορεί να μην είναι η ίδια ομάδα ανθρώπων.

Κοιτάξτε, θα συνεχίσουμε να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να παίξουμε αυτόν τον ρόλο, να τερματίσουμε αυτόν τον πόλεμο. Δεν νομίζω ότι κάποιος σε αυτή την αίθουσα θα ήταν αντίθετος σε μια διαπραγματευτική διευθέτηση αυτού του πολέμου, εφόσον οι συνθήκες είναι δίκαιες και βιώσιμες. Και αυτό στοχεύουμε να επιτύχουμε και θα συνεχίσουμε να προσπαθούμε να το πετύχουμε, ακόμα και όταν όλα αυτά τα άλλα πράγματα συνεχίζουν να συμβαίνουν στο μέτωπο των κυρώσεων και ούτω καθεξής.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΚΤΗΣ: Σας ευχαριστώ πολύ. Είμαι σίγουρος ότι αν είχαμε περισσότερο χρόνο, θα υπήρχαν πολλές ερωτήσεις για την Ουκρανία. Αλλά επιτρέψτε μου να ολοκληρώσω θέτοντας μια ερώτηση για κάτι εντελώς διαφορετικό. Ο επόμενος ομιλητής εδώ σε λίγα λεπτά θα είναι ο υπουργός Εξωτερικών της Κίνας. Όταν υπηρετούσατε στη Γερουσία, κύριε, ο κόσμος σας θεωρούσε κάπως γεράκι κατά της Κίνας.

ΜΑΡΚΟ ΡΟΥΜΠΙΟ: Το ίδιο έκαναν και αυτοί.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΚΤΗΣ: Το ίδιο και εκείνοι. Γνωρίζουμε ότι σε περίπου δύο μήνες θα πραγματοποιηθεί μια συνάντηση κορυφής μεταξύ του Προέδρου Τραμπ και του Προέδρου Σι Τζινπίνγκ. Πείτε μας τις προσδοκίες σας. Είστε αισιόδοξος; Μπορεί να υπάρξει μια συμφωνία με την Κίνα σε επίπεδο προσφοράς; Τι περιμένετε;

Διαχείριση των σχέσεων ΗΠΑ-Κίνας

ΜΑΡΚΟ ΡΟΥΜΠΙΟ: Λοιπόν, θα έλεγα το εξής. Οι δύο μεγαλύτερες οικονομίες στον κόσμο, δύο από τις μεγάλες δυνάμεις στον πλανήτη, έχουμε την υποχρέωση να επικοινωνούμε και να συνομιλούμε μαζί τους. Και το ίδιο κάνουν πολλοί από εσάς και σε διμερή βάση. Θέλω να πω, θα ήταν γεωπολιτική αμέλεια να μην συμμετέχουμε σε συνομιλίες με την Κίνα.

Θα έλεγα το εξής. Επειδή είμαστε δύο μεγάλες χώρες με τεράστια παγκόσμια συμφέροντα, τα εθνικά μας συμφέροντα συχνά δεν ευθυγραμμίζονται. Τα εθνικά τους συμφέροντα και τα δικά μας δεν ευθυγραμμίζονται. Και οφείλουμε στον κόσμο να προσπαθήσουμε να τα διαχειριστούμε όσο καλύτερα μπορούμε, προφανώς αποφεύγοντας τις συγκρούσεις, τόσο οικονομικές όσο και χειρότερες. Επομένως, είναι σημαντικό να έχουμε επικοινωνία μαζί τους σε αυτό το πλαίσιο.

Σε τομείς στους οποίους τα συμφέροντά μας συμπίπτουν, πιστεύω ότι μπορούμε να συνεργαστούμε για να έχουμε θετικό αντίκτυπο στον κόσμο. Και αναζητούμε ευκαιρίες για να το κάνουμε αυτό μαζί τους. Αλλά πρέπει να έχουμε μια σχέση με την Κίνα. Και πολλές από τις χώρες που εκπροσωπούνται εδώ σήμερα θα πρέπει να έχουν μια σχέση με την Κίνα, κατανοώντας πάντα ότι τίποτα από όσα συμφωνούμε δεν μπορεί να γίνει εις βάρος των εθνικών μας συμφερόντων.

Και, ειλικρινά, περιμένουμε από την Κίνα να ενεργεί προς το εθνικό της συμφέρον, όπως περιμένουμε από κάθε έθνος-κράτος να ενεργεί προς το εθνικό του συμφέρον. Και ο στόχος της διπλωματίας είναι να προσπαθεί να διαχειριστεί τις στιγμές που τα εθνικά μας συμφέροντα έρχονται σε

σύγκρουση, ελπίζοντας πάντα να το κάνει ειρηνικά.

Νομίζω ότι έχουμε επίσης μια ιδιαίτερη υποχρέωση, επειδή ό,τι συμβαίνει μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας στο εμπόριο έχει παγκόσμιες επιπτώσεις. Υπάρχουν, λοιπόν, μακροπρόθεσμες προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε και τις οποίες θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε, οι οποίες θα αποτελέσουν ερεθιστικά στοιχεία στη σχέση μας με την Κίνα. Αυτό δεν ισχύει μόνο για τις ΗΠΑ. Αυτό ισχύει και για την ευρύτερη Δύση. Αλλά πιστεύω ότι πρέπει να προσπαθήσουμε να τα διαχειριστούμε αυτά όσο καλύτερα μπορούμε για να αποφύγουμε, ξέρετε, περιττές τριβές, αν είναι δυνατόν. Αλλά κανείς δεν τρέφει ψευδαισθήσεις.

Υπάρχουν ορισμένες θεμελιώδεις προκλήσεις μεταξύ των χωρών μας και μεταξύ της Δύσης και της Κίνας που θα συνεχιστούν στο άμεσο μέλλον για διάφορους λόγους. Και είναι μερικά από τα πράγματα στα οποία ελπίζουμε να συνεργαστούμε μαζί σας.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΚΤΗΣ: Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε Υπουργέ. Ο χρόνος μας τελείωσε. Λυπάμαι που δεν μπορώ να δεχτώ ερωτήσεις από όλους όσους ήθελαν να θέσουν ερωτήσεις. Κύριε Υπουργέ των Εξωτερικών, σας ευχαριστώ για αυτό το μήνυμα καθησυχασμού. Νομίζω ότι αυτό εκτιμάται ιδιαίτερα εδώ στην αίθουσα. Ας προσφέρουμε ένα χειροκρότημα. Ευχαριστώ.

Transcript: Marco Rubio Remarks at MSC 2026

- February 14, 2026

A Historic Alliance That Saved the World

MARCO RUBIO: Thank you very much. We gather here today as members of a historic alliance, an alliance that saved and changed the world. You know, when this conference began in 1963, it was in a nation, actually it was on a continent, it was divided against itself. The line between communism and freedom ran through the heart of Germany. The first barbed fences of the Berlin Wall had gone up just two years prior. And just months before that first conference, before our predecessors first met here, here in Munich, the Cuban Missile Crisis had brought the world to the brink of nuclear destruction.

Even as World War II still burned fresh in the memory of Americans and Europeans alike, we found ourselves staring down the barrel of a new global catastrophe, one with the potential for a new kind of destruction, more apocalyptic and final than anything before in the history of mankind. The time of that first gathering, Soviet communism was on the march. Thousands of years of Western civilization hung in the balance. At that time, victory was far from certain.

But we were driven by a common purpose. We were unified, not just by what we were fighting against. We were unified by what we were fighting for. And together, Europe and America prevailed. And a continent was rebuilt. Our people prospered. In time, the East and West blocs were reunited. A civilization was once again made whole. That infamous wall that had cleaved this nation into two came down, and with it an evil empire. And the East and West became one again.

The Dangerous Delusion of the "End of History"

But the euphoria of this triumph led us to a dangerous delusion. That we had entered, quote, "the end of history." That every nation would now be a liberal democracy. That the ties formed by trade and by commerce alone would now replace nationhood. That the rules-based global order, an overused term, would now replace the national interest. And that we would now live in a world without borders where everyone became a citizen of the world.

This was a foolish idea that ignored both human nature and it ignored the lessons of over 5,000 years of recorded human history. And it has cost us dearly.

The Cost of Our Mistakes

In this delusion, we embraced a dogmatic vision of free and unfettered trade, even as some nations protected their economies and subsidized their companies, to systematically undercut ours, shuttering our plants, resulting in large parts of our societies being de-industrialized, shipping millions of working and middle-class jobs overseas, and handing control of our critical supply chains to both adversaries and rivals.

We increasingly outsourced our sovereignty to international institutions while many nations invested in massive welfare states at the cost of maintaining the ability to defend themselves. This, even as other countries have invested in the most rapid military build-up in all of human history and have not hesitated to use hard power to pursue their own interests.

To appease a climate cult, we have imposed energy policies on ourselves that are impoverishing our people, even as our competitors exploit oil and coal and natural gas and anything else not just to power their economies, but to use as leverage against our own. And in a pursuit of a world without borders, we opened our doors to an

unprecedented wave of mass migration that threatens the cohesion of our societies, the continuity of our culture, and the future of our people.

A Vision of Renewal and Restoration

We made these mistakes together, and now together we owe it to our people to face those facts and to move forward to rebuild. Under President Trump, the United States of America will once again take on the task of renewal and restoration, driven by a vision of a future as proud, as sovereign, and as vital as our civilization's past. And while we are prepared, if necessary, to do this alone, it is our preference and it is our hope to do this together with you, our friends here in Europe. For the United States and Europe, we belong together.

America was founded 250 years ago, but the roots began here on this continent long before. The men who settled and built the nation of my birth arrived on our shores carrying the memories and the traditions and the Christian faith of their ancestors as a sacred inheritance, an unbreakable link between the old world and the new.

We are part of one civilization, Western civilization. We are bound to one another by the deepest bonds that nations could share, forged by centuries of shared history, Christian faith, culture, heritage, language, ancestry, and the sacrifices our forefathers made together for the common civilization to which we have fallen heir.

A Call for Seriousness and Reciprocity

And so this is why we Americans may sometimes come off as a little direct and urgent in our counsel. This is why President Trump demands seriousness and reciprocity from our friends here in Europe. The reason why, my friends, is because we care deeply. We care deeply about your future and ours.

And if at times we disagree, our disagreements come from our profound sense of concern about a Europe with which we are connected, not just economically, not just militarily.

We are connected spiritually and we are connected culturally. We want Europe to be strong. We believe that Europe must survive.

Because the two great wars of the last century serve for us as history's constant reminder that ultimately our destiny is, and will always be, intertwined with yours. Because we know that the fate of Europe will never be irrelevant to our own.

What Are We Defending?

National security, which this conference is largely about, is not merely a series of technical questions. How much we spend on defense or where, how we deploy it, these are important questions. They are. But they are not the fundamental one.

The fundamental question we must answer at the outset is what exactly are we defending? Because armies do not fight for abstractions. Armies fight for a people. Armies fight for a nation. Armies fight for a way of life.

And that is what we are defending. A great civilization that has every reason to be proud of its history, confident of its future, and aims to always be the master of its own economic and political destiny.

Europe's Legacy and Promise

It was here, in Europe, where the ideas that planted the seeds of liberty that changed the world were born. It was here, in Europe, where the world, which gave the world the rule of law, the universities, and the scientific revolution.

It was this continent that produced the genius of Mozart and Beethoven, of Dante and Shakespeare, of Michelangelo and da Vinci, of the Beatles and the Rolling Stones. And this is the place where the

vaulted ceilings of the Sistine Chapel and the towering spires of the great cathedral in Cologne, they testify not just to the greatness of our past or to a faith in God that inspired these marvels. They foreshadow the wonders that await us in our future.

But only if we are unapologetic in our heritage and proud of this common inheritance can we together begin the work of envisioning and shaping our economic and our political future.

Reversing Destructive Policy Choices

Deindustrialization was not inevitable. It was a conscious policy choice, a decades-long economic undertaking that stripped our nations of their wealth, of their productive capacity, and of their independence.

And the loss of our supply chain sovereignty was not a function of a prosperous and healthy system of global trade. It was foolish. It was a foolish but voluntary transformation of our economy that left us dependent on others for our needs and dangerously vulnerable to crisis.

Mass migration is not, was not, is some fringe concern of little consequence. It was and continues to be a crisis which is transforming and destabilizing societies all across the West.

Together we can re-industrialize our economies and rebuild our capacity to defend our people. But the work of this new alliance should not be focused just on military cooperation and reclaiming the industries of the past. It should also be focused on together advancing our mutual interests and new frontiers, unshackling our ingenuity, our creativity, and the dynamic spirit to build a new Western century.

Commercial space travel and cutting-edge artificial intelligence, industrial automation and flex manufacturing, creating a Western supply chain for critical minerals not vulnerable to extortion from other powers, and a unified effort to compete for market share in the economies of the global South. Together we can not only take back

control of our own industries and supply chains, we can prosper in the areas that will define the 21st century.

Border Control and National Sovereignty

But we must also gain control of our national borders. Controlling who and how many people enter our countries, this is not an expression of xenophobia, it is not hate, it is a fundamental act of national sovereignty. And the failure to do so is not just an abdication of one of our most basic duties owed to our people. It is an urgent threat to the fabric of our societies and the survival of our civilization itself.

Reforming the Global Order

And finally, we can no longer place the so-called global order above the vital interests of our people and our nations. We do not need to abandon the system of international cooperation we authored, and we don't need to dismantle the global institutions of the old order that together we built. But these must be reformed. These must be rebuilt.

For example, the United Nations still has tremendous potential to be a tool for good in the world, but we cannot ignore that today on the most pressing matters before us, it has no answers and has played virtually no role. It could not solve the war in Gaza, instead it was American leadership that freed captives from barbarians and brought about a fragile truce. It has not solved the war in Ukraine. It took American leadership in partnership with many of the countries here today just to bring the two sides to the table in search of a still elusive peace. It was powerless to constrain the nuclear program of radical Shia clerics in Tehran. That required 14 bombs dropped with precision from American B-2 bombers. And it was unable to address the threat to our security from a narco-terrorist dictator in Venezuela. Instead, it took American special forces to bring this fugitive to justice.

In a perfect world, all of these problems and more would be solved by diplomats and strongly worded resolutions, but we do not live in a perfect world, and we cannot continue to allow those who blatantly and openly threaten our citizens and endanger our global stability to

shield themselves behind abstractions of international law which they themselves routinely violate.

Walking Together on a Shared Path

This is the path that President Trump and the United States has embarked upon. It is the path we ask you here in Europe to join us on. It is a path we have walked together before and hope to walk together again.

For five centuries before the end of the Second World War, the West had been expanding. Its missionaries, its pilgrims, its soldiers, its explorers, pouring out from its shores to cross oceans, settle new continents, build vast empires extending out across the globe. But in 1945, for the first time since the age of Columbus, it was contracting. Europe was in ruins. Half of it lived behind an iron curtain and the rest looked like it would soon follow. The great Western empires had entered into terminal decline, accelerated by godless communist revolutions and by anti-colonial uprisings that would transform the world and drape the red hammer and sickle across vast swaths of the map in the years to come.

Against that backdrop, then as now, many came to believe that the West's age of dominance had come to an end and that our future was destined to be a faint and feeble echo of our past. But together, our predecessors recognized that decline was a choice and it was a choice they refused to make. This is what we did together once before and this is what President Trump and the United States want to do again now, together with you. And this is why we do not want our allies to be weak. Because that makes us weaker.

We want allies who can defend themselves so that no adversary will ever be tempted to test our collective strength. This is why we do not want our allies to be shackled by guilt and shame. We want allies who are proud of their culture and of their heritage, who understand that we are heirs to the same great and noble civilization, and who, together with us, are willing and able to defend it.

And this is why we do not want allies to rationalize the broken status quo, rather than reckon with what is necessary to fix it. For we in America have no interest in being polite and orderly caretakers of the West's managed decline. We do not seek to separate, but to revitalize an old friendship and renew the greatest civilization in human history.

What we want is a reinvigorated alliance that recognizes that what has ailed our societies is not just a set of bad policies, but a malaise of hopelessness and complacency. An alliance that we want is one that is not paralyzed into inaction by fear. Fear of climate change, fear of war, fear of technology. Instead, we want an alliance that boldly races into the future. And the only fear we have is the fear of the shame of not leaving our nations prouder, stronger, and wealthier for our children.

An alliance ready to defend our people, to safeguard our interests, and to preserve the freedom of action that allows us to shape our own destiny, not one that exists to operate a global welfare state and atone for the purported sins of past generations. An alliance that does not allow its power to be outsourced, constrained, or subordinated to systems beyond its control. One that does not depend on others for the critical necessities of its national life. And one that does not maintain the polite pretense that our way of life is just one among many, and that asks for permission before it acts.

And above all, an alliance based on the recognition that we, the West, have inherited together, what we have inherited together is something that is unique, and distinctive, and irreplaceable. Because this, after all, is the very foundation of the transatlantic bond.

Acting together in this way, we will not just help recover a sane foreign policy. It will restore to us a clear sense of ourselves. It will restore a place in the world. And in so doing, it will rebuke and deter the forces of civilizational erasure that today menace both America and Europe alike.

America's European Heritage

So in a time of headlines, heralding the end of the transatlantic era, let it be known and clear to all that this is neither our goal nor our wish.

Because for us Americans, our home may be in the Western Hemisphere, but we will always be a child of Europe.

Our story began with an Italian explorer whose adventure into the great unknown to discover a new world brought Christianity to the Americas and became the legend that defined the imagination of our pioneer nation. Our first colonies were built by English settlers, to whom we owe not just the language we speak, but the whole of our political and legal system.

Our frontiers were shaped by Scots-Irish, that proud, hardy clan from the hills of Ulster that gave us Davy Crockett, and Mark Twain, and Teddy Roosevelt, and Neil Armstrong. Our great Midwestern heartland was built by German farmers and craftsmen who transformed empty plains into a global agricultural powerhouse. And by the way, dramatically upgraded the quality of American beer.

Our expansion into the interior followed the footsteps of French fur traders and explorers whose names, by the way, still adorn the street signs and town names all across the Mississippi Valley. Our horses, our ranches, our rodeos, the entire romance of the cowboy archetype that became synonymous with the American West. These were born in Spain, and our largest and most iconic city was named New Amsterdam before it was named New York.

And you know that in the year that my country was founded, Lorenzo and Catalina Giroldi lived in Casal Monferrato in the kingdom of Piedmont, Sardinia, and Jose and Manuela Reyna lived in Sevilla, Spain. I don’t know what, if anything, they knew about the 13 colonies which had gained their independence from the British Empire, but here’s what I’m certain of. They could have never imagined that 250 years later, one of their direct descendants would be back here today on this continent as the chief diplomat of that infant nation.

And yet here I am, reminded by my own story that both our histories and our fates will always be linked. Together we rebuilt a shattered continent in the wake of two devastating world wars. When we found ourselves divided once again by the Iron Curtain, the Free West linked arms with the courageous dissidents struggling against tyranny in the

East to defeat Soviet Communism. We have fought against each other, then reconciled, then fought, then reconciled again. And we have bled and died side by side on battlefields from Qheppyong to Kandahar.

And I'm here today to leave it clear that America is charting the path for a new century of prosperity and that once again we want to do it together with you, our cherished allies, and our oldest friends. We want to do it together with you, with a Europe that is proud of its heritage and of its history, with a Europe that has the spirit of creation and liberty that sent ships out into uncharted seas and birthed our civilization, with a Europe that has the means to defend itself and the will to survive.

We should be proud of what we achieved together in the last century, but now we must confront and embrace the opportunities of a new one. Because yesterday is over, the future is inevitable, and our destiny together awaits. Thank you.

Q&A Session Begins

INTERVIEWER: Mr. Secretary, I'm not sure you heard the sigh of relief through this hall when we were just listening to what I would interpret as a message of reassurance, of partnership. You spoke of intertwined relations between the United States and Europe. It reminds me of statements made decades ago by your predecessors when the discussion was, is actually America a European power? Is America a power in Europe?

Thank you for offering this message of reassurance about our partnership. This is actually not the first time that Marco Rubio is here at the Munich Security Conference. He's been here before a couple of times, but it's the first time he has been and he is the speaker as Secretary of State. So thank you again.

We have only a couple of minutes now for just a few questions, and if I may, we collected questions from the audience. One of the key issues here yesterday, today, is of course, continues to be the question of how to deal with the war in Ukraine. Many of us in the discussions of the last day, the last 24 hours, have voiced their impression that the

Russians, let me put it colloquially, the Russians are playing for time. They're not really interested in a meaningful settlement. There's no indication that they're willing to compromise on any of their maximalist objectives. Offer to us, if you could, your assessment of where we are and where you think we can go.

Assessment on Ukraine-Russia Negotiations

MARCO RUBIO: Well, I think where we are at this point is that the issues at play that have to be, here's the good news. The good news is that the issues that need to be confronted to end this war have been narrowed. That's the good news. The bad news is they've been narrowed to the hardest questions to answer, and work remains to be done in that front.

I hear your point about the answer is we don't know. We don't know if the Russians are serious about ending the war. They say they are, and under what terms they are willing to do it, and whether we can find terms that are acceptable to Ukraine that Russia will always agree to, but we're going to continue to test it.

In the meantime, everything else continues to happen. The United States has imposed additional sanctions on Russia's oil. In our conversations with India, we've gotten their commitment to stop buying additional Russian oil. Europe has taken its set of steps moving forward. The Pearl Program continues in which American weaponry is being sold for the Ukrainian war effort. So all these things continue. Nothing has stopped in the interim, so there's no buying of time here in that regard.

What we can't answer, but we're going to continue to test, is whether there is an outcome that Ukraine can live with and that Russia will accept. And I would say it's been elusive up to this point. We've made progress in the sense that for the first time, I think, in years, at least at the technical level, there were military officials from both sides that met together last week, and there will be meetings again on Tuesday, although it may not be the same group of people.

Look, we're going to continue to do everything we can to play this role of bringing this war to an end. I don't think anybody in this room would be against a negotiated settlement to this war, so long as the conditions are just and sustainable. And that's what we aim to achieve, and we're going to continue to try to achieve it, even as all these other things continue to happen on the sanctions front and so forth.

INTERVIEWER: Thank you very much. I'm sure if we had more time, there would be many questions on Ukraine. But let me conclude by asking a question about something entirely different. The next speaker here in just a couple of minutes will be the foreign minister of China. When you served in the Senate, sir, people considered you kind of a China hawk.

MARCO RUBIO: So did they.

INTERVIEWER: So did they. We know that there will be, in about two months' time, a summit meeting between President Trump and President Xi Jinping. Give us your expectation. Are you optimistic? Can there be a quote-unquote deal with China? What do you expect?

Managing U.S.-China Relations

MARCO RUBIO: Well, I would say this. The two largest economies in the world, two of the big powers on the planet, we have an obligation to communicate with them and talk. And so do many of you on a bilateral basis as well. I mean, it would be geopolitical malpractice to not be in conversations with China.

I would say this. Because we're two large countries with huge global interests, our national interests will often not align. Their national interests and ours will not align. And we owe it to the world to try to manage those as best we can, obviously avoiding conflict, both economic and worse. And so it's important for us to have communications with them in that regard.

On areas in which our interests are aligned, I think we can work together to make positive impact on the world. And we seek opportunities to do that with them. But we have to have a relationship

with China. And many of the countries represented here today are going to have to have a relationship with China, always understanding that nothing that we agree to could come at the expense of our national interests.

And, frankly, we expect China to act in their national interests as we expect every nation state to act in their national interests. And the goal of diplomacy is to try to navigate those times in which our national interests come into conflict with one another, always hoping to do it peacefully.

I think we also have a special obligation because whatever happens between the U.S. and China on trade has a global implication. So there are long-term challenges that we face that we're going to have to confront that are going to be irritants in our relationship with China. That's not just true for the United States. That's true for the broader West. But I do think we need to try to manage those the best we can to avoid, you know, unnecessary friction if it's possible. But no one is under any illusions.

There are some fundamental challenges between our countries and between the West and China that will continue for the foreseeable future for a variety of reasons. And it's some of the things we hope to work together with you on.

INTERVIEWER: Thank you very much, Mr. Secretary. We've run out of time. I'm sorry that I can't take questions from all those who wanted to ask questions. Mr. Secretary of State, thank you for this message of reassurance. I think this is much appreciated here in the hall. Let's offer a round of applause. Thank you.